

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 35

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

KASIM 2008

PROMET - 8

Garwyn, başıyla Rufus'a hazır işareti verdi. Rufus'ta konsolunun başında enerji alt sistemindeki işlemlerine başladı. Phy, Garwyn'in hemen yanında, bir yandan Slate'in sağlık verilerini göz atarken diğer yandan da Garwyn'in önündeki ekrandan Pilotun hareketlerini takip ediyordu.

Halias'sa bu üçlüden biraz uzakta, pilot koltuğuna yakın bir yerde dikiliyor ve arada ana pencereden dışarı göz atıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzü biraz solgun olmasına rağmen eski Halias'ın mermer soğukluğuna sahipti.

Rufus'un parmakları çalışırken ağzı da durmuyordu "Pekala, üçüncü enerji birimini birazdan sistemden çıkara-cağım. Kısa bir anlığına elektrik kesintisi yaşayabiliriz."

Halias, bir süre düşündü ardından "Peki bu kesinti bilgi-sayarlarda herhangi bir soruna sebep olur mu?" diye sordu.

Rufus biraz düşünceliydi "Spintroza'da bir sorun olma-ması gerekir, alt sistemde çalıştıgımdan onu buradan kontrol edemiyorum. Yine de bir terslik olacağını sanmam sadece bir kesinti. Sosyal odadakiler müziklerini tekrar seçmek zorunda kalacak o kadar."

Halias cevap vermedi.

Garwyn, "Platformu harekete geçirebilir miyim?"

Rufus hemen cevap verdi, "Bence kesintiyi beklesen iyi olur."

Garwyn yine başıyla onayladı ardından Slate'e "Slate? Birazdan bir güç kesintisi yaşayacağız. Oralar kararabilir ama endişelenme tamam mı?" dedi.

Cızırtılı bir ses Garwyn'in kulaklığında duyuldu "Sorun değil."

"Hal?" Rufus koltuğunu çevirmiş, yaşlı adama bakıyordu. Onunla göz teması kurunca "Ayrılmaya hazırım," dedi.

Halias başıyla beklemesini işaret etti. Ardından yakınındaki pilot konsoluna geçip duyuru yapmak için kanalı açtı. Bir anons yapılacağını belirten tınlamadan sonra konuştu.

"Halias Aylbin konuşuyor. Birazdan, Rufus Cisimciği olarak tanıdığımız cismi araştırmak için bir yeni bir yöntem deneneceğiz. Bunun için gidilen bir dizi değişikliğin sonucunda kısa süreli bir güç kesintisi yaşanacağını tahmin ediyoruz. Bütün personler, özellikle araştırma personeli, bunun yol açacağı bir bilgi kaybını önlemek için gerekli tedbirleri almakla sorumludur. İşlem, beş dakika içinde başlayacaktır. Tekrar ediyorum. Beş dakika içinde bir güç kesintisi beklenmektedir," ve oturduğu yerden konsola uzanıp anonsun bit-tiği sinyalini verdi.

Diğerleri Halias'a bakıyorlardı, ancak yaşlı adam pilot

koltuğuna oturmuş, ana penceredeki bulutsu manzarasını izlemeye koyulmuştu.

Bekleyeceklerdi.

* * *

"Slate, anonsu duydun mu?"

Pilot "duydum," diye yanıtladı ve Promet Mürettebatının duvarlarda asılı olan yürüyüş kıyafetlerinin arasında beklemeye başladı.

* * *

Dıt! Diiit!

Şale'nin içinde bulunduğu fırtınanın bir gözü yoktu maalesef. Savrulurken bir an için konaklanacak hiç bir şey yoktu ve delilik her zamanki gibi gürültülüydü. Yanında, havada asılı duran, sosyal odadan yükleyip okumak için getirdiği PDA'ya arada göz atıyordu. Ancak okuduğu falan yoktu. Amaçlarına sahip olmanın, onlara ulaşmaktan daha önemli olduğu bir evrimdi delilik, üstelik hedeflere doğru yürümek günahı, aforozluktu.

Deliliğin en kötü yanı da yalnızlığa ihtiyaç duymasıydı. Tek başına bir odada dururken sürekli alnına düşen damlalar onu delirtebilirdi, ama eğer yalnız değilse, sadece rahatsız edici olurlardı ve Tanrı'da biliyordu ki Şale yalnızdı.

Sevgilisi Spintroza'ya dikkatlice eğilmek -ve kuşkusuz onunla yalnız kalmak- için bilgi işlem merkezinin dışarıyla ilişkisini tamamen kesmişti. Bunun sonucu olarak Halias'ın anonsunu duymamıştı; ama o kadar dalmıştı ki işine, anons burada duyulsa bile onu farkedecek miydi belli değildi.

Spintroza için saatlerdir bir algoritma yazıyordu ve neredeyse sonuna gelmişti. Yine geçersiz olacağını biliyordu ama buna alışmıştı, aslında eğleniyordu da! Tanrı onu affetsin, delilik gerçekten eğlenceliydi ve kindardı da.

Kıkırdadı.

Parmakları klavyenin üstünde hızla gidip gelirken ortalık birden bire karardı. Şale, şaşkınlıkla karışık bir korkuyla nefesini tuttu.

Bir anda sessizleşmişti burası. Sadece PDA'nın ekranından yayılan yumuşak bir ışık vardı.

Karanlıkta yine bir kıkırtı duyuldu. Bunun neşeyle alakası yoktu.

Şale saatlerdir yazdığı şeyin kaybolduğunun bilincindeydi ve bunun üzerinde düşündükçe etrafındaki karanlık daha da koyulaşıyordu sanki.

Güç geri geldiğinde burası yine aydınlanacaktı ve Spintroza hazır olacaktı; ama Şale'nin bilincinde sigortalar atmıştı ve orasının ne zaman aydınlanacağı belli değildi.

Kıkırdaması, hıçkırığa, hıçkırığı da çığlıkla kahkahanın görülmemiş bir karışımına dönüştü. Boğazından yükselmeye

çalışan şey serbest kalmıştı.

* * *

Slate'in bulunduğu oda kararınca içerisi ürkütücü bir hal aldı. Duvardaki elbiseler gözüne değişik görünmeye başlamıştı ve başlığı da onu boğuyor gibiydi. Kendi gürültülü nefesini duyuyordu ve bu yeterince rahatsız ediciydi. Elbise-sindeki ünitenin ışıkları dışında herhangi bir parlaklık yoktu. Başlığının alttan aydınlatması da kesilmişti. Aklına Vural geldi.

"Bööö!" dedi ve kendi kendine gülümsedi. Hayal gücü sadece elbiseleri değişik göstermiyordu.

Slate dalga sesleri duymaya başlamıştı. Yüzündeki gülümseme bir karadelik gibi sessizce genişledi.

* * *

Düş Kabuğu Sahili'ne uzun süredir uğramıyordu. Aslında Halias onu "üçüncü lab"a gelmesi için uyandırdığından bu yana gelmemişti. Bunun sebebini tam olarak bilmiyordu; ama galiba Düş Kabuğu Sahili'ne gidemeyecek kadar yoğun geçirmişti günlerini ki öyleydi gerçekten.

Ama şimdi sahildeydi ve dalgaların sesleri, uzaktaki dağlar, kule gibi görünen fabrika bacası ve kız... Hepsi yengeçler kadar gerçek ve yakamoz kadar büyüleyiciydi. Etrafına bakınırken başlık tarafından boğulmuyordu, tatlı esintisi ve daha önce hiç bu kadar çok yıldızın bir arada görülmediği cömert gökyüzüyle son derece rahatlatıcı bir yerdeydi. Sıcak kumların üstündeydi.

Düş Kabuğu Sahilindeydi.

Kızla birbirlerine bakıyorlardı ve her seferinde Slate'in çocuklaşan yüreği atmaya kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Bu yüzden buradayım demişti kız ve şimdi bunu düşünüyordu. Yengeçler halen karşılarında, yarım daire düzeninde salınıyorlardı. Küçük kısıkaçlarını kıza doğrultmuşlardı.

Slate, kendini o çemberin bir parçası gibi hissetti.

"Neden bura..."

"Şşşş..." Kız, dudaklarını yuvarladı. Son derece sevimli bir mimik olmasının yanında, garipti de.

Slate durmuştu, kızın avuçlarını kucağında birleştirmesini ilgiyle izledi.

Kızsa avuçlarına onları ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Ama yüzündeki şaşkınlıktan ziyade sevinç gibiydi. Başını da hafifçe eğmişti. Bu yönüyle, önüne atılan bir yumağa patisiyle yumuşak bir dokunuş yapıp, oynamadan önce topu ilgiyle izleyen bir kediye benziyordu (oynama başlanıncaya dek dokunulan pati genelde havada kalır unutulurdu).

Avuçları yukarıya dönüktü ve onları bir çeşmenin altındaymış gibi birbirlerine bitişti. Bakışları çocuksu sevincini koruyordu.

Slate'in kulaklarına hafif bir mırıltı geldi. Ardından ürperdi, bu ses yengeçlerden çıkıyordu sanki! Esinti kadar bile hissedilmiyordu, ama yine de vardı.

Kumlarda oturan çocuk, bu seste özlem olduğuna yemin edebilirdi. Kulaklarının arkasında hissettiği hafif dokunuş hissiyle büsbütün ürperdi.

Neler oluyordu? Kötü bir his yoktu içinde, tam tersine rahatlamıştı; ama yine de bilinmeyen karşısında duymaya koşullandığı bir duygu vardı içinde, merak...

Merakının zamanla dinmesini umuyordu.

Ardından mucizeyi gördü. Kızın avuçlarında parlak bir sıvı birikmeye başlamıştı! Ama havada görünen herhangi bir yağış yoktu! Aklı ve mantığı bir an için gördüklerine mantıklı bir açıklama getirmek üzere etrafına bakındı ancak bu, kafasını daha fazla karıştırmaktan öteye gitmedi.

Biriken sıvının parlaklığı ve miktarı artıyordu, yüzü de aydınlanmıştı. Bunu görmek nedense sevincini artırmıştı. O sıvının mutluluk fısıldadığına yemin edebilirdi.

Kız, parıltılı sıvıdan belli bir miktar birikince, sıcak bir gülümsemeyle avucunu yengeçlerin üzerinde gezdirdi. Ellerini biraz aralamıştı ve parlak sıvı, küçük yaratıkların üzerine döküldü. Işıl ışıldı bu görüntü. Su, yer yer kuma damladı ve buradaki parıltısını bir süre koruyup söndü. Yengeçlerse heyecanlanmışlardı ve kısıkaçlarıyla kızın avuçlarını işaret ediyorlardı.

Slate'in kulak arkasındaki dokunuşlar rahatlatıcıydı artık. Yengeçlerdeki mırıltıysa artık duyulmuyordu ama o seslerin hâlâ çıktığından emindi.

Çocuk, bu minik yaratıkları kışkırdığını fark edip utandı; ancak kız avuçlarındaki suyun küçük bir kısmını yengeçlere vermişti. Eklembacaklıların kısıkaçları inince avucunu Slate'e yaklaştırdı ve onun şaşırın suratı karşısında gülümsedi.

Slate hiç bir şey söylemeden elleriyle kızın avuçlarını destekledi ve başını eğip parlak sıvıya yaklaştı. Ne yapacağını bilmiyordu; ama içinden o sıvıyı tatmak geliyordu.

Gözlerini kapadı ve kızın avuçlarındaki sudan bir yudum aldı. İlk başta hayal kırıklığına uğradı ama sonradan bu his kayboldu. Bu sadece suydur! Ama hayatında tattığı en güzel suydur. Üstelik kendini çok iyi hissediyordu. İçindeki korkuların yerini huzur almıştı (üstelik korkularının farkına, onlar yok olmadan varmamıştı). Dudakları hala suya dokunurken kız onu şaşırtan bir şey yaptı ve ıslak avuçlarını Slate'in yüzüne sürdü.

Rüzgarı şimdi daha iyi hissediyordu, serin ve tatlı. Kızın yumuşak dokunuşu onu ırkıltmıştı. Elektrik gibiydi bu; ama canının yandığını söyleyemezdi.

Slate başını yavaşça kaldırdı ve kız, parlayan ellerini bir süre onun yüz hatlarında gezdirdi. Her ayrıntısını keşfetmeye çalışır gibiydi ve Tanrı'da biliyordu ki karanlıkta

olduklarından pek çok ayrıntı ona yeni geliyor olmalıydı.

Ellerini çektiğinde Slate üzüldüğünü farketti. Vücudunun en derin ve gürültülü yerindeydi bu sızı. Yüreğinde, fırtınayı andıran gürültülerin homurdandığı yerde...

“Luna ışığı,” dedi kız, buğulu sesiyle neredeyse fısıldıyordu.

Slate başını çevirip Ay’a baktı. Avuçlarında Ay ışığı biriktirebilmeyi istedi; sonra da bunu yapabilen kıza bakıp gülümsedi ve kız da gülümsemesine karşılık verdi.

“Buzdağı gibi mağrur... Bunun için gelecek buraya,” diye devam etti kız. Avuçlarında sönen ışığa hüznle bakıyordu. Slate kızın ne dediğini hemen anlayamadı. Kimin geleceğini sormaya niyetlendi.

Ama Güneş doğdu.

Güç geri gelmişti ve platformu harekete geçmişti. Kulaklığında, biri sabırsız tonuyla seslenip duruyordu. Bu şekilde kendine gelmekten nefret ediyordu.

“Slate! Slate?”

* * *

Halias ve Phy’in kaşları çatılmıştı. Doktor, “Bütün değerleri normal görünüyor bende,” dedi.

“Peki ne anlama geliyor bu? Ayakta mı uyuyor?” diye huzursuz bir sesle sordu Hal.

Phy’ın aklı karışmıştı “Hayır; ama emin de olamıyorum, sadece hayal görüyor olabilir ve bu da cevap vermemesinin bir sebebidir belki; ama teknik bir sorun daha büyük bir ihtimal.”

Yaşlı adam, olduğu yerden kalkmış yanlarına gelmişti. Güçleri vardı ancak Garwyn, Slate’e ulaşamayınca bağlantıda bir sorun olduğunu sanmışlardı; çünkü Phy, verilerde bir anormallik farkedememişti.

Halias “Garwyn?” dedi. Garwyn, o sırada Slate’e ulaşmaya çalışıyordu.

Garwyn, “Hâlâ cevap verm... Ah bir dakika cevap verdi!” dedi sevinçle.

Halias gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ama Phy’a endişeli bir bakış attı. Doktora “Her şey yeşil,” diye cevap verdi, omuzlarını da kaldırmıştı.

Garwyn’in konsoluna eğildi ve “Slate, az önce ne oldu? Kesinti sırasında bir sorun mu yaşadın?” diye konuştu.

Garwyn’in aklına, kesinti sırasında onun havasız kalabileceği gelmişti ama doğrusu buna pek ihtimal vermiyordu.

Slate’in cızırtıyla perdelenen sesi duyuldu, “Bir sorun yok. Ben iyiyim.”

Halias buna inanmıyordu “Emin misin? Yorgunluğun

faalan var mı?”

Slate “Çok iyiyim beni merak etmeyin,” dedi.

Halias ses alıcısını kapattı. Garwyn’e “devam edelim,” dedikten sonra Phy’a döndü. “Sence iyi mi?”

Phy aceleyle “Gördüğüm kadarıyla bir sorun yok,” diye yanıtladı.

Halias iyice huzursuz olmuştu. Doktora bakıp “Gözünü dört aç,” diye homurdandı.

* * *

Garwyn’in sakin sesini duydu “*Pekala Slate, devam ediyoruz.*” Ama içinde, yaptığı kaçamağın garip karşılandığını ve tedirginlik uyandırdığını biliyordu yine de sahile yaptığı bu ufak yolculuktan rahatsız olmadı. Kendini rahatlamış hissediyordu ve onun durumundaki biri için bunun kadar önemli olan çok az şey vardı.

Aslında, işin gerçek anlamda tehlikeli kısmını o yapıyordu. Vural’ın akıbetinin kendi başına gelebileceğinin bilincindeydi, fakat ölümü atlatmak için genelde ölümün kucağına yaklaşmak gerekliydi ve Slate’in yaptığı buydu. Hayati tehlikelerin insanlar üzerindeki garip etkilerinden biriydi cesaret. Kefenin hangi tarafında konarsa konsun daima ağır basıyordu ve bunu hile yapmadan başarıyordu.

Platform yukarı çıkarken, yüzünde hala esintinin geride kalan ve yerini sıcaklığa terk eden serinliğini hissediyordu. Gülümsedi; ama aynı zamanda soru işaretleri de vardı. Etrafı daraldı ve altındaki kapak kapanınca, bundan sonra arkasına bakmasının sadece başına bela olacağını düşündü.

“*Elçi yukarıda bekliyor, Rufus onda herşeyin düzgün çalıştığını söylüyor. Okunda hazır olmalı.*”

Slate yukarıdaki hafif aydınlanmadan, açık kapaktan baktığı yerden bir arkın geçtiğini anladı. Elektrikten eskisi kadar hoşlanmıyordu.

Platform durduğunda, sırtındaki ünitenin kısıkaçlar tarafından tutulduğunu hissetti. Etrafına bakınmadan önce dışarıya baktı. Bir süre önce buradan çıkarken böyle bir gözlem yapma imkanına sahip değildi.

Renkler daha önce hiç bu kadar cezbedici olmamıştı ve etrafta uçuşan garip parçacıklar buradaki masal havasını daha da güçlendirmişti.

“*Slate, seni bırakıyoruz.*”

“Tamam, ben hazırım,” kolundaki bilgi ekranına baktı. Hâlâ her şey yeşildi. Sol kolunda da normalde bayağı ağır olan ve zıpkın silahına benzeyen bir şey vardı. Onunla cisme yaklaşmadan önce potansiyeli dengeleyecek olan paratoner zıpkını fırlatacaktı. Ondan sonra güvenli bölgeden ilerisini aşır, cisme kömür olmadan yaklaşabilecekti.

Her şey yolunda giderse tabii.

Oka baktı. On yaşlarında bir çocuk kadar uzundu ve bir

kabloyla doğrudan Promet'e bağlıydı. Onun hemen yanında da "Elçi" vardı.

Bağlantıyı sağlayacak araca bu ismi vermişlerdi. Aslında asteroitlere yerleştirilip tarama ve örnek toplama işlerini düzene koyacak ve astronotlara yardım edecek şekilde tasarlanmıştı; ama buradaki görevi daha çok o şeye tutunmak olacaktı. Ölü taklidi yapan bir örümcekle, büyük bir resim çerçevesi karışımına benziyordu.

"Pardon Slate, Rufus önce yük ayarlaması yapacaktı. Biraz gıdıklanabilirmişsin Ondan sonra serbestsin."

Slate karıncalanma ile uyuşma arasında bir safhanın ortasında buldu kendini. Sırtı dışında bir an için başka bir yerini hissetmedi. Ardından karıncalanma bir dalga gibi vücuduna yayıldı ve başladığı hızla bitti. Başlığının içinde, saçlarının arasında hafif çatırtılar duydu, ardından tüyleri diken diken oldu.

Nefes verirken bağırma ve şaşırma arası bir ses çıkardı

"Oaa!"

Garwyn'in telaşlanan sesi kulaklarını doldurdu *"Ne oldu Slate? İyi misin! Slate!"*

Pilot homurdandı "Gıdıklanma kısmı bu muydu yoksa daha geliyor mu!?"

Cevap olarak Slate'in kısıkaçları açıldı ve pilot serbest kaldı. Sırtındaki üniteden hala Promet'e bağlıydı.

Hemen yanındaki dev oka ilerlemeye başladı. Paratoner haline getirilmiş zıpkınla kendini Moby Dick'i avlamaktan başka düşünmeyen Kaptan Ahab gibi hissediyordu. Rufus Cisimeği aslında ona kahramanlık tohumları atmıştı, ama bunu bedeli her zaman ağır olurdu ve olmuştu.

Vural...

Zıpkını kolundaki silaha yerleştirirken biraz zorlandı. Onu evirip çeviriyordu. Promet'te bu zıpkını yerleştirmek için birkaç defa alıştırmalar yapmıştı ve bu sırada edindiği deneyimleri mümkün mertebe kullanmaya çalışıyordu.

Klik! Paratoner yerleşmişti.

"Okta sorun yok."

"Tamam, kablosuna dikkat et."

Kablonun bir sorun olması zordu, en az ünitesi ile Promet arasındaki bağlantı kadar kalındı ve bu haliyle kablodan çok halata benziyordu. Olmadık bir yere dolanması ise biraz dikkatle önüne geçilebilecek bir sorundu.

Normalde kolunu bayağı ağırlaştıran donanımı neredeyse hissetmiyordu.

Elçi'ye yöneldi ve onun iticilerini kontrol eden panelin başına geçti. Burada da kemerine takılan bir kısıkaç vardı.

Elçi'yi kullanırken ondan kopmaması içindi.

Bir süre sonra "Elçi hazır," dedi. Bir eliyle tutunuyordu, diğer eli de Promet'teki kadar karmaşık olmayan kontrol panelinde bekliyordu.

Karşıdan cevap gelmesini beklerken gözleri dışarıdaki sessiz dünyadaydı. Ama düşündükleri çok daha farklı bir yerde gördükleriydi.

* * *

Garwyn "Elçi ayrılmaya hazır," dedi, ardından Halias'a döndü.

Hal'se Rufus'tan gelecek cevabı bekliyordu; sıksa adamınsa kaşları çatılmıştı ve hareketsiz bir şekilde ekranına kilitlenmişti.

"Bir sorun mu var Rufus?" diye sordu Hal, huzursuzdu. Rufus, derin bir düştün uyanır gibi kaşlarını kaldırdı ve "Hayır, herhangi bir şey yok," dedi

Hal, Garwyn'e "Başlayalım," dedi.

Herkes Garwyn'in ekranına bakıp olanları görmeye çalışırken Rufus mırıldandı, "İyi şans dilemek ve bildiğiniz duaları okumak için bekliyorsanız bence şimdi başlayın."

* * *

İticilerin çalıştığını ellerinde ve karnında hissettiği titreşimlerle anladı ve artık düşünmenin değil, gözünü dört açmasının vaktinin geldiğine karar verdi. Elçi hızlı bir araç değildi, şu anda tam güç uygulamasına rağmen Rufus cisimciğine ulaşmasına en az yirmi dakika vardı.

İki halatı peşinden sürüklüyordu sanki. Kabloları bir kez daha kontrol etti. Büyük kapıdan çıkarken, dikkatli olması yönündeki bütün telkinlere rağmen buradan Vural için çıkışını hatırladı. Bir an için etrafına bakmaya korktu. Vural'ı tekrar görmek istemiyordu ama aynı zamanda bunu istiyordu da.

Promet'ten ayrıldığı sırada Vural'ı gördüğü yere baktı, yavaşça çevirmişti başını.

Yoktu.

Sadece partiküller vardı ve çoğu da Promet'ten ayrılmıştı. Ama aralarına son katılanlardan Vural ortada görünmüyordu. Slate, onun bir yörüngeye otuduğunu duymuştu. Belki de Promet'in etrafındaki sessiz dansının şu anda başka bir evre-sindeydi.

"Vural'ı göremiyorum," dedi. Promet'in devasa gövdesinin sınırlarında gezindi gözleri. Şaşırarak az önce nefesini tutmuş olduğunu farketti.

"Başka bir yerdedir. İstersen senin için yerini bulmaya çalışabilirim."

Slate acı bir sesle "Gerek yok Garwyn," dedi.

Serdar Yıldız

(Devamı gelecek sayıda...)

YILDIZ KÖPRÜSÜ #2

Hasan Erkan

YILDIZ KÖPRÜSÜ #2

Hanabi Odene'nin siyah gözlerinden akan, rengi gibi siyah hırs halelerini görünce durdu, tahtına oturdu, sesini alçalttı ve daha keskin ve kararlı bir sesle Odene'ye doğru eğilerek; "Tüm halkınla beraber seni öldüreyim mi, yoksa bir daha yanına bile yaklaşmamak üzere hepinizi dünyadan göndereyim mi?" diye seslendi.

Tüm salon buz kesilmişti. Odene'nin o hırslı bakışları değişmiş, göz bebeklerini nereye sabitleyeceğini bilemez halde, aklının hızlı akışında kaybolmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Yüzü renkten renge giriyor, sesi bir şeyler söylemek istemesine rağmen bir türlü çıkmıyordu. Savaş öncesinde her şeyi düşünmüş ve göze almıştı ama böyle bir son kesinlikle aklına gelmemiş, böyle bir durumu hiç hayal etmemişti.

Ölüm, tek başına kabul edilebilirdi. Oysa şu an, kendisine bir seçenek sunulmuştu ve hangisinin daha iyi olduğunu tam kestiremiyordu. Eğer dünyadan sürülmeyi kabul etse bunu halkına nasıl anlatacağı, nasıl tekrar eskisi gibi güçlü imparatorları olacaktı. Ölmekse, hiç bir şeyi değiştirmeye yetmeyecekti. Birden gözleri parladı. Aklına ancak şeytanlara yakışan bir fikir gelmişti. Eğer dünyadan giderlerse, gittikleri yerde tekrar güçlenir ve savaşarak tekrar dünyayı ele geçirebilirlerdi.

Hanabi'ye tercihini söyleyecekti, gözlerini sabitledi. Bu duruma nasıl gelmişlerdi. Halbuki şu karşısında duran kendi kanını taşıyan, kuzeni Hanabi idi. Küçükken beraber oynarlardı. Ama sonraları.. Kendine geldi. Kısık bir sesle "Eğer," dedi "halkımla beraber gideceksem ve gideceğim yerde ihtiyacım olacak eşyalarımı da götüreceğim, izinle gitmek, isteğimdir." Cümleler ağzından zor çıkıyordu. Ezilmiş ve aşağılanmış biri olmanın ne kadar zor olduğunu onunla beraber herkes anlamıştı.

Hanabi, Odene'yi tanıyordu. Arkasına yaslandı ve sakin bir devlet adamının ses tonuyla devam etti. "İhtiyacın olan her şey verilecek. Yalnız bilginlerin öldürülecek ve güçlü silahlarından hiç birini yanına alamayacaksın ve gittiğin her yerde gözetimim altında olacaksın." Adamlarına döndü "Götürün bunu. Eşyalarını hazırlayın. Yüklenecek her şeyi tek tek kontrol edin. Bilim konseyindeki herkesi öldürün ve

tüm halkıyla beraber Zehon'un su gezegenine gönderin."

Askerler Odene'yi kollarından tuttular, dışarı doğru yavaş adımlarla götürdüler. Hanabi adamlarına döndü ve "Biz de gideceğiz. Ama biz muzaffer olarak gideceğiz. Tüm silahlarımızı da yanımızda götüreceğiz. Eğer bizler dünyada kalmaya devam edersek artık dünya yaşanamaz bir yer olacaktır. Ama gittiğimiz yerde sürekli dünyayı gözetleyip koruyacağız. Bunun için ne gerekiyorsa düşünün ve bana önerilerinizi bildirin" dedi.

Komutanlar ve Hanabi'nin bilge adamları bir şok daha geçiriyorlardı. Bu gün onlar için ne kadar zorlu bir gün olmuştu. Güneş, şimdiye kadar, hiç bir devlet adamını ve komutanı bu kadar zorluk çekerken görmemişti. Komutanlar ve bilgeler düşünmek için müsaade istediler ve huzurdan çekildiler.

* * *

Sumas Yazıtçısı Detinyus Kitabesi IX. Bölüm

Yaşamak, bir inattır evlat! Ataların bir hata işlediler ve hatalarının bedelini ödemesini bildiler. İçlerindeki, dünyaya karşı duydukları hasret ateşi, yüreklerini kavuruyor. Göç ettiler bir acıdan öbür acıya, oysa doyamamıştı adem oğlu anayurduna, dünyasına. Devrildi muhteşem yapılar, gömüldü toprak altına. Saklandı bilgelik, kalın duvarlar arkasına. Çocuk, kadın, genç, ihtiyaç keder ile çıktılar yıldız köprüsüne. Bir yangın gibi taşınacak göz yaşı ve acı, göğüslerde. Göğü duman, yeri harap bıraktığımız dünya, umutla yeşerecek kalbimizde.

Sen dünya üzerinde neşe ve sevinçle gezip dolaşırken, onlar şimdi kadim medeniyetlerini ana yurtlarından çok çok uzaklarda yaşıyorlar.

17-Mart-2003 / Pazartesi
Hasan Erkan

(<http://www.hurriyet.com.tr/agora/article.asp?sid=12&aid=347>
adresinden alınmıştır.)

Bu öykü daha önce www.kayipdunya.com sitesinin 01-11-2002 tarihli 27. sayılı e-dergisinde "yazıtçı" adıyla yayınlanmıştır.

KANATLARIM GERÇEK

İmren Mutlu

KANATLARIM GERÇEK

Hava soğudu. Artık geceleri dışarı çıkarken üzerime kalın bir şeyler almak zorunda kalıyorum. Kardeşimle yıldızların altında uyuduğumuz geceler sona erdi. Zaten mevsim değişmeseydi bile kardeşimle eskisi kadar görüşemeyecektik. O - benim aksime- zeki ve hırslı. “Duygusalılık” gibi zaafı da yok. Babam ileride bir politikacı olacağına inanıyor. Ben ise işe yaramaz; aşırı hassas, romantik ve hayalciyim. Üstelik beni iyileştirme çabalarına hala yanıt veremiyorum. Fizyolojik sistemim her yeni denemeye karşı yeni bir savunma yöntemi bulup çıkarıyor. En son harikaları ise durumumu daha da tuhaflaştırdı...

Vücuduma ilk yerleştirdikleri bir mercekti. Kardeşimin kararlı ve sağlam yapısının aksine, benim yumuşak karakterim gibi bedenim de zayıftı. Babam normal bir çocuk gibi görebilmemi istediğinden lineer yarıçaplara sahip, küçük ve kusursuz mercekler getirtti benim için. İlk üç hafta her şey harikaydı. Kardeşimin bahsettiği parlak renklerin hepsini kendi gözlerimle görebiliyordum. Burnumun üzerinde son model (eskiden sadece elektronik dedektörlerde işe yarayan teknoloji harikaları) fotokatlandırıcılar olmadan dolaşabilmek güzeldi. Sonra “normal” ve sağlıklı olmamı kaldıramayan bedenim yeni bir sorun attı ortaya; insan gözünde pek sık rastlanmayan, daha çok astronomik gözlem aletlerinde görülen bir tür aberasyon. Renk körlüğü de denilemeyecek yeni bir kusur. Sanırım bu gözümdeki merceğin sonucuydu. Mecburen onu çıkardılar, ben de her şeyi bulanık ve çarpık görmeye devam ettim.

İkinci denemeleri; kaslarımı biraz daha güçlendirebilmek için buldukları mucize sıvıydı. Babam, eskiden hastalara yada zayıf olanlara buna benzer sıvıların nakledildiğini ve bunlara serum dendiğini anlatmıştı. Kolumdaki damarlara enjekte edilen bu sıvı birkaç gün neşeyle etrafta dolaşıp evdekileri umutlandırmamı sağladı. Sonra bedenim “yutan su” üretmeye başladı. Beceriksiz serumu kendi içine hapseden ve tüm iyileştiriciliğini yok ettikten sonra kanıma karışan bu yeni salgı herkesin kafasını karıştırdı. Ben şaşırmadım. Hep yorgun olmaya, camdan dışarıyı seyredip hayallerime dalmaya mahkumum ben. Bunu değiştiremeyeceklerdi. Kalkıp hayata karışmamı sağlayamayacaklardı!

Yapısı ve çalışma prensibi değişen, ama amacı hep “daha iyi ve daha güçlü ben” i yaratmak olan türlü yeni yöntem denendi. Babam nihayet pes ettiğinde odama gelip yanıma oturdu ve uzun uzun yüzüme baktı.

“Ne yapabilirim?” diye geçirdi içinden. İşte benim tek özelliğim bu. Biri benimle konuşmak istediğinde ağzını açmak zorunda kalmıyor. İşe yarar bir özelliğimin olması şaşırtıcı?!

Babama baktım ve sonra başımı pencereden dışarı doğru çevirdim. Kardeşim olsa hemen anlardı anlatmak istediğimi, ama babam duraksadı ve bu kez sesini kullanarak;

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

İnce kollarımı kucağıma sarkıtmıştım. Bir süre kımıldamadan göğse, ardından da cılız kollarıma baktım. Nihayet cesaretimi toplayıp babama döndüm;

“Uçmak...”

Evet, en büyük hayalim buydu. Uçmak. Halimden hiç şikayet etmedim. Dışarı çıkarken tüm o koruyucu kremleri sürmekten, renkleri biraz olsun görebilmek ve ışığın gözlerime dolduğunu hissedebilmek için türlü alet kullanmak zorunda olmaktan yakınmadım. Ama tek bir isteğim vardı hep; uçmak. “Babam zengin ve güçlü biri, belki....” diye düşündüm o anda.

Hayatımı bu kadar karmaşık hale getiren de bu isteğim oldu. Ama pişman değilim. Sadece korkuyorum. Ameliyat iki gün önce yapıldı. Dün sabah ise, O geldi. Bana öğretmek için. Karşılaşmamızın üzerinden geçen sadece 38 saat. Ben şimdiden değişimi hissediyorum içimde. Ödüm kopuyor. Vücudum yine garip eylemlere başladı ve sonuçlarını kesti-remiyorum. Bu kez ölümüne neden olacak belki de.

Kardeşim yedi yaşındayken “2000 Yıllık Plan” ile tanıştık. Bir eğitimciye verilebilecek en tuhaf isimdi bu. Ama ona alışmamız kısa sürdü. Aslında “yönetici” olmak için yetiştirilen çocuklara yönelik üretilmişti ama ara sıra benimle de ilgilenmekten rahatsız olmuyordu. Kardeşim de benden pek ayrı kalmak istemediğinden tüm dersleri beraber işliyorduk. Adını Danışman olarak değiştirdik. Bazen de Refakatçi diyorduk ona. Bir makine olduğuna inanmak kolaydı. Refakatçinin gıcırtilı bir sesi, sarı-soğuk, camdan gözleri ve kafası karıştığında başlayan “İşlemci hazır değil!” sayıklamaları onu olduğu gibi görmemizi kolaylaştırıyordu.

Kardeşim şimdi 14 yaşında ve artık Refakatçi ile değil, yepyeni bir +004’le çalışıyor. Konuşmalarını anlamadığımdan (hukuk, politika ve türlü karmaşık şeylerden bahsediyorlar) onları uzaktan izlemekle yetiniyorum.

Benim için getirilen Rehber ise...O gerçek! Kokusu, bakışları ve herşeyi ile bir insan. Kardeşim aksini ispatlamak için, yarım saat kadar önce onun ana belleğini açtı. İçindeki tüm bağlantıları ve diğer ıvır zıvırı kendi gözlerimle gördüm. Yine de onun bir makine olduğuna inanmak istemiyordum. Bunu yapamam. Parlak mavi gözlerinin içine bakıp içeride hiçbir şey görmediğimi söyleyemem...Oysa ben de biliyorum onun da tıpkı +004 gibi bir makine olduğunu. İlk G1000’in söylentileri dolaşmaya başladığında en sıkı takipçilerinden olmuştum. Evet ilk modelleri bile ilgimi çekmişti, çünkü bir robotikçi tarafından değil bir tarihçi tarafından tasarlanmışlardı. Kendi alanında saygı duyulan bu tarihçi Devrim öncesi (2050) bin yılları araştırıyordu. Söylentilere göre G1000’in ilk versiyonunu, varolduğundan bile şüphe edilen kusursuz bir ırktan esinlenerek yaratmıştı. Kısa, kuzguni saçları, geniş omuzları, masmavi gözleri ve hem güçlü hem de zarif görünmeyi başarabilen yapısı ile gerçekten de kusursuzdular. Benim gibi hassas, içine kapanık ve sorunlu çocuklara ulaşabilmek yada umutsuz durumdaki hastalara (aşırı övgü gibi hastalıkların pençesinde olanlara) yardım etmek için üretilmişlerdi. Diğerleri gibi düşünmekle

kalmıyor, hissedebiliyorlardı da!

Kardeşim her zamanki küçük gören ses tonuyla;

“Her yeni adımı abartmaya bayılan yaygaracıların yeni gözdesi de bu hurda yığınları anlaşılan,” diye söylenmişti. O zaman ben de başımla bu fikri onaylamış olsam da içimde hep G1000'lere karşı bir merak vardı. Şimdi ise en son modellerden biri; bir GB1120 kapımın hemen yanında, geniş koridorda bekliyor; onu çağırdığımda yanıma gelmek ve bana en büyük hayalimi gerçekleştirmemde yardım etmek için.

Kalbim tüm bedenim gibi çok zayıf. Bu yüzden evden ve geniş bahçemizden hiç ayrılmadım. Kardeşim dışında hiç arkadaşım olmadı. Eve gelen ziyaretçilerle tanıştırılmadım, babam kalabalığa karışmamı istedi hep ama ben cesaret edemedim buna. Zamanla diğerlerinin bana zarar verebileceği fikri güçlendi. Bu yüzden gerçek insanlar istemedim etrafımda. Ama şimdi O!... “O bir makine” diyorum hep kendi kendime. Yine de onu gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Nefes alamıyorum. Başım dönüyor. Okuduğum kitapların birinde eski insanların buna “aşk” dediğini görmüştüm. Bazen fazla neşeli olmak bile baygınlık geçir-meme neden olurken aşkı kaldırabilir miyim? Hissettiklerimi kimseye söyleyemem. Babam onu hemen gönderir. Bunu istemiyorum. Korkuyorum. Yabancı biri içime yerleşmiş sanki. Ne yapacağım bilemiyorum...

Hava karardığında ameliyatın sonucunu görmek için kıyıya ineceğiz. Yağmurlar Denizi (Mare Imbrium) geceleri müthiş görünür. Sadece orada olacağımı düşünmek bile beni heyecanlandırıyor (Dik yamaçlar yüzünden oraya pek sık gidemem). Ah ve yanımda Rehber de olacak. Bunu düşündüğümde titriyorum. İşe yarayıp yaramaması önemli değil artık. Ayaklarım yerden kesildi zaten. Tek hayalim uçmaktı ama uçmak türlü yollarla gerçekleşebiliyormuş....

Kardeşim bu kadar hayalci değil. O deneme yanılma yöntemine ve insan zihninin başa çıkamayacağı bir şey olmadığına inanıyor. Hayatı olduğu gibi kabul edip karşısına çıkan zorluklarla savaşıyor. Ben ise odamda oturup onu izliyorum. Gündüz evde başka kimse olmuyor. Sadece kardeşim ve makineler (robot kelimesinden hep korktum). Onu izlemediğim, onunla olmadığım zamanlarda kitap okuyorum. Babam bana kızıyor. Kitapların yaşadığımız altın çağa ait olmadığını söylüyor. Umurumda değil, ben de buraya ait değilim zaten. Tek istediğim normal olabilmektir, fazla zeki yada becerikli olmak değil. Hatta uçmaktan bile vazgeçebildim.

Rehber geldiğinde onunla odamda yalnız kaldık. Nasıl tepki vereceğimi görmek için babam ve kardeşim merakla kapının önünde bekliyorlardı. O ise, derin mavi gözlerini yüzüme dikip bana baktı sonra kalbimin yaralı, küçük bir hayvan gibi haykırmasına neden olacak şeyi söyledi; “İçini görebiliyorum. Korkmana gerek yok. Kanatların gerçek.”

O andan sonra ameliyat için endişelenmekten vazgeçtim. Korkum devam etti ama artık korktuğum uçup uçamayacağım değil; Ondan korkuyorum. Konuşmaya devam ettikçe melodik sesi beni uyuşturdu. Hiçbir şey söylemediğim

halde, ne düşündüğümü ne hissettiğimi biliyordu. Ben daha ağzımı açmadan cevap verdi sorularıma.

“Herşeyi abartıyorsun,” dedi. “Bu kötü değil. Artık hissettiklerini senin kadar yoğun hisseden, bundan çekinmeyen kimse kalmadı.”

Cesur muyum yani?

Bir saat kadar konuştu. Sonra çıkıp gitti. Bugün birkaç kez daha geldi yanıma. En son seferde ben çağırdım onu. Başaramayacağımı söyledim. Sadece güldü ve;

“Göreceğiz,” deyip çıktı tekrar.

Kardeşim bu amaçla tasarlandığını ve benim hakkımda her şey belleğine yüklendiğinden bu tür konuşmalar yapabildiğini, söyleyeceği cümleleri uzun matematiksel işlemler sonucu seçtiğini, ve çıkan her sonucun bir denklemin ürünü olduğunu anlattı bana. Aslında mantıksal yapılardan ibaretti. Gerçekte hissedemiyordu elbette. Hatta kardeşime ona aşık olduğumu itiraf ettiğimde; “Budala, bu aşk değil...” diye gülümsedi. Sonra devam etti; “O bile sana bunu söylemiş. Her şeyi abartıyorsun. Toz ve külden ibaret olan, anlaşılmaz, çirkin, yabani bir ot bahçesine benzeyen kitaplarında saatlerce dolaşıp garip hikayelere inanıyorsun. Onlar yüzünden hayatını trajik bir romana dönüştürmeye çalıştın hep!”

Bu doğru değil. Sadece, buraya ait değilim. Uçup gitmek istiyorum.

* * *

Ay denizleri hep muhteşem görünür. Küçük bir çocukken Buharlar Denizini (Mare Vaporum) gerçekten görme fırsatım olmuştu. En az şimdi karşımda serilmiş olan Yağmurlar Denizi kadar büyüleyiciydi. Diğerlerini ise kardeşimin “Kasvetli Boşluklar ve Bloklar Arasında Denizler” adlı coğrafya programında görmüştüm. Hepsini beni çok etkilemişlerdi. Oysa şuanda hissettiklerim... tarif edilemez bir heyecan var içimde. Babam ve kardeşim yukarıdan, vadinin başından bizi izliyorlar. Rehber elindeki gök atlasına bakıyor, kaşlarını çatığından yüzünde ciddi bir ifade var. İlk denemeyi yapacağımız yeri belirlemeye çalışıyor. Yakın galaksilerin ışıkları tepemizde parlıyor. Arz hayranlık uyandıracak maviliği ile karşımda. Kıyıda, manzarayı daha temiz tutmak için görüntülerin kalibrasyonunu yapan sistemler var. Böylece her şey dışarıda görüleceğinden iki kat net ve parlak. Tabii benim için ancak dışarıda, doğal çevredeki görüntü var. Gözlerim...

“Alacakaranlıkta temiz bir gökyüzü,” diyerek içini çekti. Sonra bana döndü;

“Hazır mısın?”

Başımı salladım. Yanıma yaklaşıp yüzümü koca elleri arasına aldı;

“Yukarıda korkma, güvende olacaksın.”

Gözlerini kaldırarak yukarıya baktı, yüzü hala bana dönük olduğundan, ona bu kadar yakın olmanın keyfini

çıkardım ve keskin yüz hatlarını inceledim. Bu kısa andan sonra beni nazikçe geri doğru itti. Kabinin içine. Hava akımına daha önce hiç gelmemiştim. Kardeşim bazen sörf yapar. Bunun için babamdan yapay bulutlar bile istemişti. Oysa ben ilk kez yükseleceğim. Bunun uçmakla aynı şey olmadığını bildiğimden daha önce hiç merak etmedim. Şimdi ise daha önce denememiş olduğuma pişmanım. Dizlerim titriyor. Zayıf kalbim duruvorecek sanki.

Birkaç saniye öylece dikildik. Sonra aniden bir şey hatırlamış olacak, başını yana eğerek tekrar yaklaştı bana. Saydam kabin bölmesi açıldı. Başımı döndüren ahenkli sesi içime doldu;

“Tepe noktaya ulaştığında duracaksın, hazır hissettiğinde atla.”

Sol elini geniş göğsüne vurdu;

“Ben burada olacağım ve eğer ilk denemende başaramazsan seni durduracağım. Ama inanırsan olacak. Açılmaları için istemen yeter.”

Başını yana iyice yatırarak boynundaki kızıl bir damarı gösterdi;

“Anatomin onlara da itiraz etseydi bunu anlardık. İşte böyle kızıl nehirler geçerdi içlerinden. Ama vücudun kabulendi. Şimdi sıra aklında.”

Elimi ellerinin arasına aldı. Küçük avucum kayboldu sanki.

“İnanıyor musun?”

Başımı salladım yine. Bana iyice yaklaştı. Burnum göğsüne değiyor, sıcaklık yok! Yo bu anda ondan şüphe etmemeliyim. Gözlerimi kapatırsam sadece kokusu dolacak içime ve inanmak kolaylaşacak. Diğer makineler gibi sülfür benzeri bir kokusu yok. Toprak gibi kokuyor. Yağmur gibi. Rüzgar gibi. Benim düşlerimde yer alan ne varsa...

Güzel avuçlarını ve muhteşem parmaklarını kürek kemiklerinin arasına dayayarak eğildi, dudakları kulağıma değerken fısıldadı;

“Kanatların gerçek!”

Akım beni hızla yukarı fırlattı. O ne zaman kabinde çıktı, ne zaman yükseldim emin değilim. Kendimi bir anda

yukarıda buldum. Kardeşimin hayret dolu, babamın ise endişeli bakışları üzerimde. Rehber sakın. İnanıyorum. Ama kolumu sırtıma uzatıp dokunduğumda cılız kemiklere dokunuyor parmaklarım. Kanatlar nerde? İçeride olduklarını biliyorum. Görülmemiş bir teknoloji sayesinde (babam çok para dökmüş olmalı) içime yerleştirildiler. Varlıklarını gösteren tek işaret her iki yanda ikişer küçük delik. Yabani böceklerden birinin saldırısına uğramış gibiyim.

Heyecandan saçma fikirler geliyor aklıma; dün gece, ısrarla bana doğru kayan bir gölge yakaladım (bulanık gören gözlerim bazen bu tür oyunlar oynar bana). Gölge bir kargaya benziyordu. Arz'da yaşayan iri, göğsü kül rengi, kanatları simsiyah olan o gizemli kuş. Bu bir tür işaretli belki?

Derin bir nefes aldım ve kendimi üzerinde durduğum görünmez platformdan aşağı, boşluğa bıraktım. Karga kanatları, açılın!

Yerleşim alanları özel cam fanusların içindedir. Ancak böyle olduğu görülmez. İnsan kendini dışarıda sanır. Tabi eğer öyle olsaydı, şu anda oksijen yokluğundan ciğerlerim patlardı. Bunun yerine üst katmanlara özel tanecikler (hangi elementlere ait olduklarından emin değilim) çarptı yüzüme. Yaklaşık 200 metreden aşağı düşerken ağızımı açıp bana çarpan her taneciği yuttum. Rüzgar kokuluydular. Hepsini yedim. Başım aşağı doğru, bacaklarım peşimde sürüklenen bir kuyruk gibi savrulurken düşmeye devam ettim. Kanatlar? Olanlar gerçek. Yere doğru hızla yaklaşıyorum. O bana bakıyor. Korkmama gerek yok. İlk seferde başaramazsam beni tutacak.

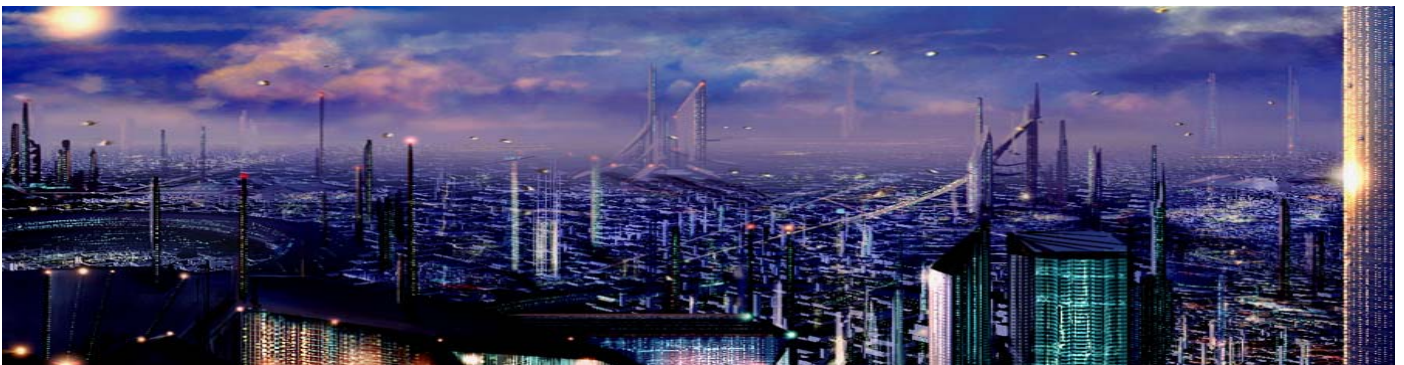
“Kanatlar, açılın!” diye haykırdım içimden....”Uçmak istiyorum!”

Çarpma noktasına çok kısa bir mesafe kalmıştı ki sırtımda bir dalgalanma oldu. Düşüşüm yavaşladı. Havada asılı kaldım bir an. Sonra Rehberle göz göze geldik. Aynamsı gözlerinde kendi yansımamı gördüm (evet bu kadar yüksekten!). Kanatlarım yok. Bunun yerine yere çarpmamı önleyen bir hava kabarcığı var.

Bu kez işe yaramadı ama yukarıdan atlamaya cesaret edebildim. O halde kendi vücudumla savaşabilirim, kendi trajedi ustalığımla da? Hatta iyileşebilirim belki? Daha güçlü olurum; uçabilirim bir gün?

İmren Mutlu

(www.ozgurpencere.com sitesinden alınmıştır.)

KEŞİF

Recai Dinçer

KEŞİF

Ay yüzeyinde iki saatten fazladır dolaşıyordu. Boşluk yalnızlığına, evrenin kökenine kendisini bu denli yakın hissetmenin rahatsızlığına alışmıştı. Dinlenmek için durdu. Daha bir günlük oksijen vardı, sırtındaki tüpte.

Bir kayanın gölgesine oturdu. Güneş ışınları çok rahatsız ediciydi. Gerçi gözlükleri filtreliydi, ama yeterli değildi. Başını gökyüzüne kaldırdı. Tanıdığı takımyıldızların hepsi yerli yerindeydi, ama çok parlaktı. Gezegenler de irileşmiş görünüyorlardı. Tekdüze olmasa, buradaki yaşamı sevebilirdi.

Araştırmaya devam etmek için kalkacakken, ay tozlarının arasında bir taş parçası dikkatini çekti. Önüne çömelip çıkarmak istedi, beceremedi. Belindeki küçük çapayla taşın etrafını kazdı. Tahmininden daha iriydi. Taşın büyüklüğü, şeffaf oluşu kendisini hayrete düşürmüştü.

“Toprağın derinliklerinden çıkmış olsa, şüpheye yer yok!” dedi kendi kendine. “Ama taş yüzeyde... Yoksa ay’daki herhangi bir deprem hareketi mi bunu yüzeye fırlattı?”

Taşı koltuğunun altına aldı ve üsse doğru yola çıktı. Kong-Sai, Vecdi’nin en yakın arkadaşıydı. Üs çevresinde radyasyon araştırması yaparken, kocaman bir kaya ile geldiğini görünce, birkaç sıçramada ona yetişti.

“Kayayı nereden buldun?” diye sordu. Sesi, başlığın içindeki mikrofondan, Vecdi’nin alıcısına ulaşıyordu.

Vecdi: “Şu tarafta, çukurluk bir yerdeydi!” dedi. “İlginç... değil mi? Desene, bizim koca uydu, bildiğimizden daha yaşlı! Belki, bilmediğimiz başka nedenler de bunu, bu şekle sokmuş olabilir... Volkanik patlama olmadan, yüzeydeki bir kaya ancak nükleer bir etki ile kristalleşir. Kesin konuşmak şu an için yersiz olur... Bakalım, üs laboratuvarındakiler buna ne diyecekler?”

Kristalleşmenin nedeni üzerinde iki fikir geçerliydi. Ya derinliklerden tabii bir patlama, bu kristal kayaları yüzeye fırlatmıştı; ya da yüzeyde nükleer bir deney yapılmıştı... Üs laboratuvarı da gerçek neden üzerinde tereddüde düşünce, alı

nan örnek, dünyaya gönderildi.

İki gün sonra, kristal kayaların birkaç kilometre uzağında araştırma yapılıyordu. Kung-Sai, Vecdi’ye eşlik ediyordu. Üç saatlik bir çalışmadan sonra dinlenmek üzere oturmuşlardı. Konu evrenin kökeninden ve yaradılışından açılmış, tartışmaya dalmışlardı. Evrenin temel kuralı neydi? İnsanın evrene duyduğu hasret nereden geliyordu? Buna, neden gereksinme duyuluyordu?

Vecdi, elindeki çapanın sapı ile yumuşak ay tozlarını kurcalıyor, konuşurken yere birtakım şekiller çiziyordu. Birden, yerde ufak bir delik açıldığını farketti, şaşırdı... Eğildi, sopanın ucunu soktu. Ay tozları, deliğin içime anaför şeklinde akmaya başlamışlardı.

Vecdi, büyük, bir merak ve heyecanla deliği genişletmeye çalıştı. Kazmanın ağzı ile etrafını açmaya uğraşırken, zemin aniden çöktü. Kaçmaya fırsat bulamayan iki arkadaş, yoğun toz ve taşlarla birlikte, 1,5 m. kadar derinlikte bir yere düştüler. Tozlar yatışana dek beklediler. Bir sahanlıkta duruyorlardı ve aşağıya, daha derinlere doğru bir merdiven iniyorlardı...

Birbirlerini yokladılar. Ufak tefek incinme dışında, rahatsızlıkları yoktu. Elbiseleri hasara uğramamıştı. Merdivenden indiler... 22 basamak sonra, tabana ulaşmışlardı. Burada, hiçbir şey yoktu!... Hayal kırıklığına uğramış, bir şey bulamamış olmanın üzüntüsüyle üsse döndüler.

Başkan’a rapor verirken, suçlu gibi hissediyorlardı, kendilerini. Başkan:

“Ne!” diye hayretle bağırdı. “Bir merdiven mi buldunuz?”

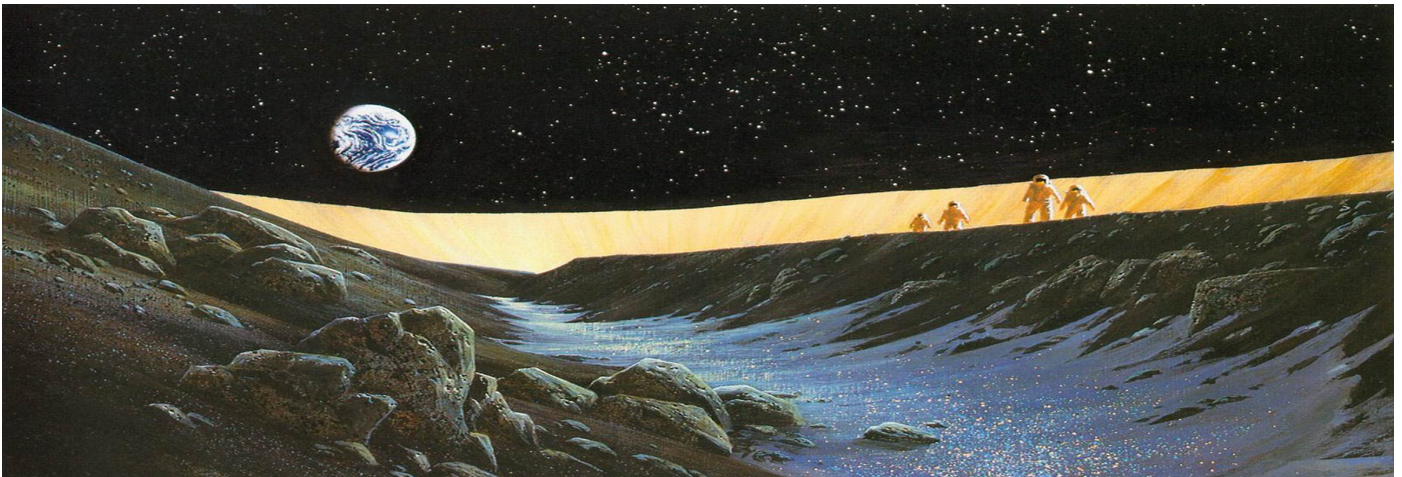
Kung-Sai: “Evet, sadece bir merdiven...” diye onu doğruladı. “Baskaca önemli bir şey bulamadık.”

“Daha ne bulmayı bekliyordunuz?” dedi Başkan. “Mükemmel bir ay üssü mü? Canlılar mı? Merdivenin burada, ay’da bulunması size bir şey anlatmıyor mu?”

(Recai Dinçer, X-Bilinmeyen Dergisi, Haziran - 1977)

19.12.2007

(www.dostsite.org sitesinden alınmıştır.)

UZAY YOLU #2

Artun Özsemerciyan

UZAY YOLU – 2 BÖLÜMLER

Uzay Yolu dizisi toplam 80 bölüm olup 3 sezon boyunca TV’de gösterilmiştir. Aşağıdaki liste ilk gösterildiği tarihe göredir.

SEZON 1

Bölüm	Tarih	Yıldız Tarihi	Bölümün Adı Ve Konusu
0	Pilot Bölüm	Bilinmiyor	<i>The Cage : Kafes</i> Kaptan Pike, bir deneyde kobay olur...
1	8-Eylül-1966	1513.1	<i>The Man Trap : İnsan Tuzağı</i> Dr. McCoy’un eski bir dostu, tuzla beslenen bir yaratık olmuştur...
2	15-Eylül-1966	1533.2	<i>Charlie X : Charlie X</i> Garip güçleri olan bir genç Atılğan’ı tehdit eder.
3	22-Eylül-1966	1312.4	<i>Where No Man Has Gone Before : Daha Önce Hiç Kimsenin Gitmediği Yer</i> Galaktik Bariyer’i neredeyse kıran Atılğan, bu yolculukta edindiği güçlerle deliye dönen Teğmen Mitchell’la uğraşır...
4	29-Eylül-1966	1704.2	<i>The Naked Time : Çıplak Zaman</i> Psikolojik sonuçları olan bir hastalık Atılğan’ı etkiler...
5	6-Ekim-1966	1672.6	<i>The Enemy Within : İçindeki Düşman</i> Bir ışınlama kazası, Kirk’ün ikiye bölünmesine yol açar: biri iyi ve zeki, diğeri zalim ve saldırgan, iki Kirk...
6	13-Ekim-1966	1329.1	<i>Mudd’s Women : Mudd’un Kadınları</i> Harry Mudd adında bir suçlu, yanındaki üç kadınla beraber Atılğan’a ışınlanır ve onları madenci bir dünyada satmaya çalışır...
7	20-Ekim-1966	2712.4	<i>What Are Little Girls Made Of? : Küçük Kızlar Neden Yapılır?</i> Chapel’in nişanlısı Roger Korby, androidlerin yönettiği bir gezegende bulunur...
8	27-Ekim-1966	2713.5	<i>Miri : Miri</i> Kirk, Spock, McCoy ve Rand çocukların çok uzun yaşayıp ergenlik çağında öldüğü bir gezegende hapsolür...
9	3-Kasım-1966	2715.1	<i>Dagger Of The Mind : Zihin Hançeri</i> Deli bir doktor, yeni bir zihin kontrol cihazı sayesinde bir tür eğlence merkezini yönetmektedir...
10	10-Kasım-1966	1512.2	<i>The Corbomite Maneuver : Corbomite Manevrası</i> Fesarius’un tehdidi altındaki Atılğan’ın tek kurtuluş yolu blöftür...
11	17-Kasım-	3012.4	<i>The Menagerie – Part 1 : Hayvanat Bahçesi – Bölüm 1</i>
12	24-Kasım-1966	3012.4	<i>The Menagerie – Part 2 : Hayvanat Bahçesi – Bölüm 2</i> Spock’un, Kaptan Pike’ı Thalos IV’e götürme çabası başarısız olur ve askeri mahkemeye çıkar...
13	8-Aralık-1966	2817.6	<i>The Conscience Of The King : Kralın Bilinci</i> Bir aktörün cinayet işlediği sanılmaktadır...
14	15-Aralık-1966	1709.1	<i>Balance Of Terror : Teror Terazisi</i> Atılğan, Federasyon ileri karakollarına saldıran bir Romulan gemisiyle saklambaç oynamaktadır...
15	29-Aralık-1966	3025.3	<i>Shore Leave : Kıyıda Ayrılış</i> Mürettebat, hayallerin gerçek olduğu bir gezegeni ziyaret eder...

Bölüm	Tarih	Yıldız Tarihi	Bölümün Adı Ve Konusu
16	5-Ocak-1967	2821.5	<i>The Galileo Seven : Galileo Yedi</i> Galileo mekiğiyle bir araştırma yürüten Spock, maymun benzeri yaratıkların olduğu bir gezegene zorunlu iniş yapar...
17	12-Ocak-1967	2124.5	<i>The Square Of Gothos : Gothos Ağası</i> Atılğan, büyük güçleri olan Trelane'nin tehdidi altındadır...
18	19-Ocak-1967	3045.6	<i>Arena : Arena</i> Kirk ve başka bir geminin kaptanı, her iki geminin de kaderini belirlemek için dövüşmek zorunda bırakılır...
19	26-Ocak-1967	313.2	<i>Tomorrow Is Yesterday : Yarın Düündür</i> Atılğan "uzay sapanı" etkisi yüzünden 60'ların dünyasına ışınların ve gemiye yanlışlıkla bir Hava Kuvvetleri Pilotu'nu ışınlar...
20	2-Şubat-1967	2947.3	<i>Court Martial : Askeri Mahkeme</i> Kirk bir subayı öldürmekle suçlanmaktadır. Ama bunun bir komplo olduğu ortaya çıkar...
21	9-Şubat-1967	3156.2	<i>The Return Of The Archnos : Archnos'un Dönüşü</i> Kirk, insanları gücü altına alan bir bilgisayarla savaşmak zorundadır...
22	16-Şubat-1967	3141.9	<i>Space Seed : Uzay Tohumu</i> Yapay olarak yaratılmış bir 20. yüzyıl suçlusu üstün güçleriyle Atılğan'ı tehdit eder...
23	23-Şubat-1967	3192.1	<i>A Taste Of Armageddon : Kıyametin Tadı</i> İki dünya, bilgisayar kullanarak savaşmaktadır. "Vurulanlar" kendi istekleriyle intihar eder...
24	2-Mart-1967	3417.3	<i>This Side Of Paradise : Cennetin Bu Tarafı</i> Bir tür bitki dokunduklarının duygularını etkiler, Spock dahil...
25	9-Mart-1967	3196.1	<i>The Devil In The Dark : Karanlıktaki Şeytan</i> Taşların içinden hareket eden bir yaratık mühendisleri öldürmektedir...
26	16-Mart-1967	3198.4	<i>ERRAND OF MERCY : Merhametin Ayak İşi</i> Kirk ve Spock, Organia'lıları öldüren Klingonlar'la savaşır...
27	23-Mart-1967	3087.6	<i>THE ALTERNATIVE FACTOR : Alternatif Etken</i> Atılğan, Lazarus adında gizemli biriyle karşılaşır...
28	6-Nisan-1967	3134.0	<i>THE CITY ON THE EDGE OF FOREVER : Sonsuzluğun Kıyısındaki Şehir</i> McCoy'un kazayla aşırı dozda uyuşturucu almasının ardından, mürettebat onu 1930'larda takip eder...
29	13-Nisan-1967	3287.2	<i>OPERATION – ANNIHILATE : Operasyon – Yok Et</i> Mürettebat, bir gezegene saldıran yaratıklarla savaşır...

Birinci sezonun sonu.

Devam edecek...

NUH'UN GEMİSİ

Kadir Özen

NUH'UN GEMİSİ

“Herkes ölecek!” dedi uzaylı yaratık.

Henüz birkaç dakika önce dünya dışı bir varlıkla tanışmıştım ve daha heyecanımı hazmedemeden, kıyamet zamanının geldiğini öğrenmek şok etmişti beni. *Dünya yok olacak!*

Herhangi birinden duysam zerre kadar ciddiye almazdım ama karşıdaki teknolojik açıdan bizden milyon sene ileride bir uzaylı olunca insan ister istemez ciddiye alıyor. Aslında bu büyük siyah badem gözleri olan, koca kafalı, ince vücutlu biçimsiz yaratığın, kostüm giymiş bir insan olduğunu düşünüp kuşkulandırırdım ama beni garip bir ışın vasıtasıyla uçan dairesine çektiğinde, daha kendisi iddia etmeden ikna olmuşum uzaylı olduğuna.

Birden kendimi çok halsiz hissettim, ümit ışığı arar gibi sorguladım uzaylıyı: “Peki bu üzerimize gelen meteorlar, çok mu büyük? Yani durdurmanın, yönünü değiştirmenin bir yolu yok mu? Sizin o kadar teknolojiniz var, bir şey yapamaz mısınız?” diye sordum.

O siyah kocaman gözler, hüznü bir hava veriyordu yüzüne. Yakasındaki tercüme cihazı aracılığıyla konuştu:

“Talat, gelen meteorları şahsi imkanlarımla bile durdurabilirim, hatta ben ve birkaç arkadaşım zaman zaman sizleri korumak için benzer müdahalelerde bulunduk ama bu sefer durum farklı, bu sefer durduramayız, çünkü bu meteorlar size başkaları tarafından gönderiliyor.”

“Baba, sen ne diyorsun yaa! Başkaları kim? Bizi öldürmek mi istiyorlar yani?”

“Evet Talat. Siz onlara ‘Olasılıkçılar’ ya da ‘Kâhinler’ diyebilirsiniz. Onlar uzayın en iyi ihtimal hesabı yapan ırklarından biridir. Üstelik bizim ırkımız gibi teknoloji kullanarak değil, kendi doğal yetenekleriyle becerirler bunu...”

“Bi dakika, bi dakika! Lafını unutma da; uzayda sizden başka türler olduğunu mu söylüyorsun?”

“Talat, şu anda içinde bulunduğun galakside -sen ona nedense Samanyolu diyorsun- 200 milyar yıldız var ve evrende, içinde ortalama 200 milyar yıldız barındıran yaklaşık 200 milyar galaksi var. Sizin güneşinizin etrafındaki sekiz gezegenden birinde hayat varken, evrenin geri kalanındaki 200 milyar kere 200 milyar yıldızın etrafında dönen gezegenlerde birden fazla hayat bulunması seni neden şaşırtıyor? Bir değil, iki değil; bir milyondan fazla -o da bizim haberimiz olanlar- değişik tür var evrende Talat.”

“Yaa...” Bu sözler beni neden daha da kötü hissettirmişti bilmiyorum. “Olasılıkçılar dedin... Neden bizi yok etmek istiyorlar?”

“Olasılıkçılar, aslında size yakınlar ama sizin ‘paralel evren’ dediğiniz bir frekansta bulundukları için, şimdilik

varlıklarını tespit edemiyorsunuz. Onlar her zamanki gibi ihtimalleri hesapladılar ve siz dünyalıların yakın gelecekte yapacağınız bazı bilimsel deneylerin kontrolden çıkacağını ve kendilerini yok edecek felaketler doğuracağını anladılar. Bilim adamlarınız evrenin oluşumuna dair simülasyonlar yapıyor, anti-madde protonlarını çarpıştırıp, paralel uzaya enerji gönderiyorlar, ufak boyutlarda kara delikler oluşturuyorlar. İşte bu deneylerden biri zincirleme reaksiyona sebep olacak ve sadece sizin dünyanız değil, Olasılıkçıların paralel evrendeki dünyası da yok olacak!”

Bütün bunlar bana fazla geliyordu, bir an rüyada olabilir miyim diye düşündüm. Kendimi moral olarak kötü hissediyordum. Yine de bu üstün uzaylının benim her soruma sabırla cevap vermesi gururumu okşuyordu. “Peki sen bunları nereden biliyorsun; görüşüyor musun Olasılıkçılarla?” diye sordum.

“Evet Talat, o ırk ile iletişim halindeyiz ve işlerine karışmamamız gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyoruz onları.”

“Nası yani?... Çözüm bu mu? İnsanları uyarabilirlerdi, o deneylerden vazgeçerdik. Ya da ne bileyim... Koskoca gezegeni içindeki yedi milyar insan ile beraber yok etmekten daha az şiddet içeren bir yol olmalı muhakkak!”

“Tabii söylediklerin mantıklı. Bunun sebebini sana şöyle izah edebilirim: Örneğin benim ırkım, akıllı akılsız ya da ehlî vahşî ayrımı yapmadan bütün canlı yaratıklara saygı duyar. Eğer biz benzer bir tehlikeyle karşılaşılsaydık sorunu daha zararsız bir şekilde halletmeye çalışırdık ama Olasılıkçılar bizim gibi değildir. Onlar dünyalıların paralel evrendeki kendi dünyalarına zarar verebileceklerini keşfettikleri anda sizi yok etmeye karar verdiler, çünkü onların gözünde sizler evlerine dadanan zararlı haşaratlar gibisiniz. Yani size değer vermiyorlar.”

Çökmüştüm. “İnanamıyorum yaa!.. Şaka mı bunların hepsi, ne olur şaka olduğunu söyle!”

“Üzgünüm Talat, ama hepsi gerçek. Dünya yok olacak... Tek tesellim; Dünya canlılarının neredeyse yüzde yetmişinin genetik şifrelerini kaydedebilmiş olmam. Son zamanlarda, toplayabildiğim kadar da canlı örnek topladım. En son üç yüz kadar da insan toplayıp buradan ayrılacağım.”

Yukarı çekilirken gördüğüm kadarıyla uçan daire küçük sayılmazdı ama bahsettiği kadar insanı alması da zordu. “O kadar kişi bu gemiye sığacak mı?” dedim.

“Asıl gemim bu değil Talat, ana gemi Ay’ın diğer tarafında duruyor. Ana gemi çok büyüktür, o kadar büyüktür ki, İstanbul’un üzerini kaplar desem anlarsın herhalde. O gemi uzaydaki nesli tükenme tehlikesi altında olan türleri toplamak ve barındırmak için özellikle dizayn edilmiştir.”

“Yani gezici hayvanat bahçesi!” dedim ama der demez de pişman oldum. Pot kırmıştım. Elin uzaylısı bana felaketten kurtulma bileti teklif ediyordu ben ise adama laf sokuşturdum; kızardığımı hissettim. Bakışlarımı gemideki

aklının ermediği yüksek teknoloji ürünü cihazlara çevirdim ama uzaylının kocaman siyah gözlerini üzerimde hissediyordum.

“ ‘Nuh’un Gemisi’ demeni tercih ederdim Talat,” dedi. Tercüme cihazı o kadar kaliteliydi ki uzaylının sesindeki kırgınlığı bile vurgulayabiliyordu.

“Haklısın, kusura bakma,” dedim Uzaylı Abi’ye. “Peki neden ben? Üç yüz kişiden biri olarak neden beni seçtin?”

“Genetik olarak sağlamsın çünkü,” dedi. Pederle hiç geçinemezdik ama işte sonunda bana bir faydası olmuştu.

“Şimdi kararını ver Talat geliyor musun?”

Bir saniye kadar başımı öne eğip kararsızmış numarası yaptıktan sonra “geliyorum,” dedim. “Ama ailem, arkadaşlarım...”

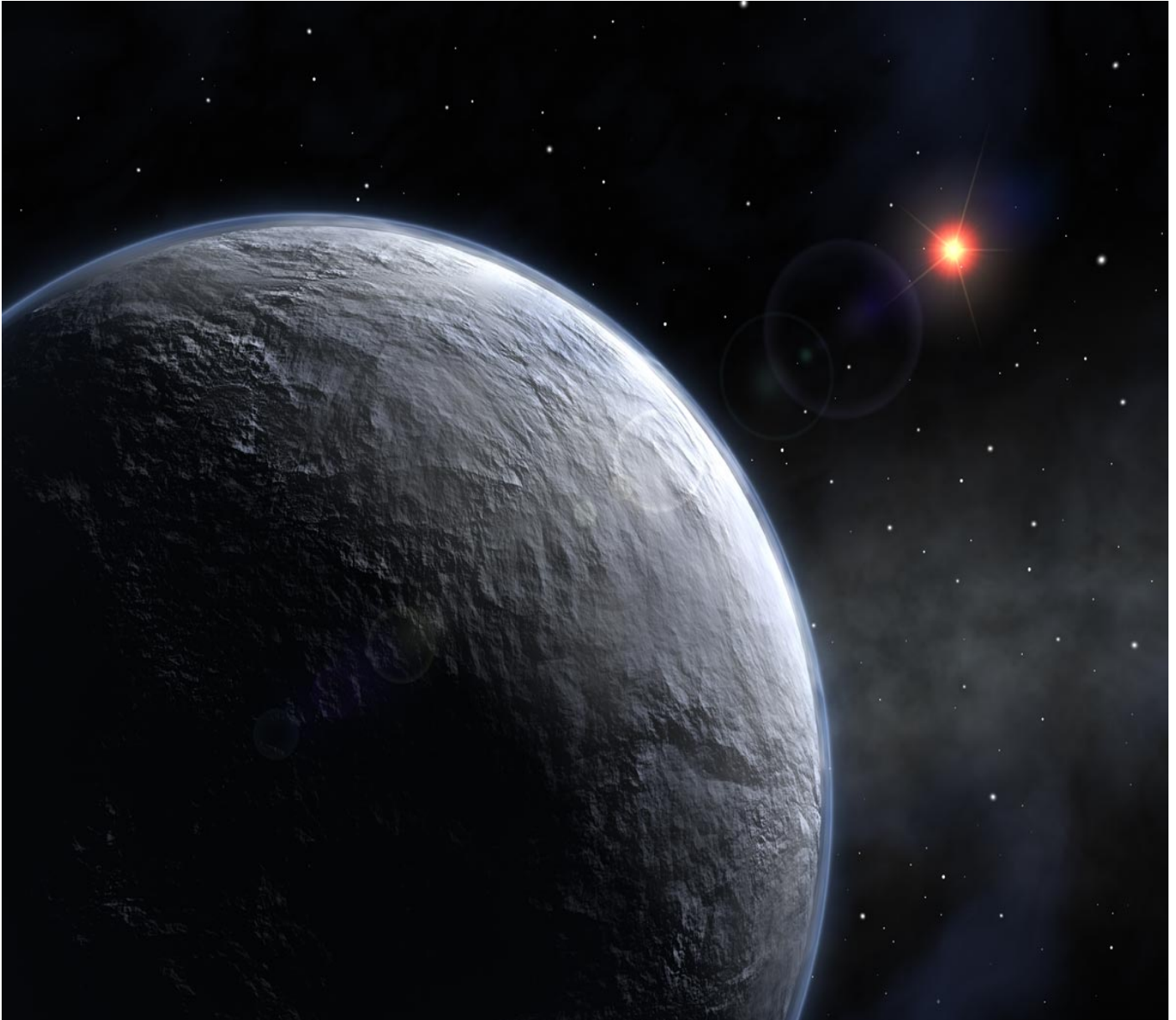
“Üzgünüm Talat.”

Birkaç gün sonra, büyük ana geminin bir salonunda -yarısı erkek yarısı dişi- üç yüz heteroseksüel insan ve bir uzaylı devasa bir pencerenin önünde toplanmıştık. Pencerede (ya da ekran) Dünya gezegeni gittikçe uzaklaşıyordu. Aslında birazdan ‘büyük çarpışma’ olacağı için güvenli bir mesafeye uzaklaşan bizdik. Uzaylı Abi bir gezegenin yok oluşunu -bilimsel amaçlarla- kayıtlara geçirecekti. Bize seyretmek isteyip istemediğimizi sormuştu ve nedense herkes istedi. Belki de gözümüzle görmeden inanmayacaktık. Dev ekranın önünde kendimi sanki sinemaya gelmiş gibi hissediyordum, diğerlerinden bazıları daha duygusaldı, ağlamaya başlamışlardı bile. Yanımdaki İnge’nin elini tuttum. İnge, İsveçli, sarışın, manken gibi bir hatundu ve hemen kaynaşmıştık.

Derken “İşte şimdi olacak,” diye bildirdi Uzaylı. Aslında o kadar uzaklaşmıştık ki sadece güneş rahatlıkla görünebiliyordu. Ekrandaki uzay görüntüsünün ortasında, küçük bir ışık yanıp söndü. O kadar küçüktü ki...

Kadir Özen

(<http://dwaxer.blogcu.com> sitesinden alınmıştır.)

BONSAİ #1

Fusun A. Güçlü

BONSAİ - 1

- I -

Mor bir karanlık çağırıyor seni... Nereye gitsen kurtulamazsın... Bak duyuyor musun... Kaygan, ıslak... Dön geriye, dön bak, dön, dön... Daima geriye bak... Sana bakan gözleri hatırlıyor musun... Onlar hep seni seyrettiler, her zaman... Bak arkadalar, daima... Unutmamanı istiyorlar, artık unutmazsın... Kurtulamazsın... Yokolursun... Bu karanlıktan kurtulamazsın... Kurtulamazsın... Kur...

Buz gibi uyandı... Ter içinde... Nerede olduğunu hatırlamadı... Neler olduğunu... Öylece kaldı. Sonra bilinci yavaş yavaş yerine geldi. Korkunç bir kabustu. Neden diye düşündü, neden?... İlk kez böylesi oluyordu. İlk kez bilinçaltı bu kadar denetim dışına çıkıyordu. Ürktü... Annesinin sesini özledi, uzun zamandır ilk kez annesini özledi.

Yataktan ürktü, uykudan ürktü. Uykuya dalmaya cesaret edemedi, kalktı. Saat sabahın dörtbuçukuydu... Önündeki uzun saatler boyunca formül üzerine çalışabilirdi, sevinmeye çalıştı, hayal kurmaya çalıştı, zor zamanlarda hep yaptığı gibi. Ama bu kez kaçamıyordu, karanlık düşünceler üzerine çökmüştü, hayatında ilk kez bu kadar ezildiğini hissetti. Saatler boyunca duvarları seyretti, çevresini saran duvarlara baktı, onların her kıvrımını dikkatle inceledi ve belki de ilk kez bu kadar yoğun, bu kadar derin düşüncelere daldı...

Sabah olup şirkete vardığında henüz çok az insan gelmişti. Bu ülkede insanların bu kadar dakik olmasına, yıllar boyu ne kadar şaşırdığını hatırladı, ulaşmaları gereken yere ne erken ne de geç ulaşıyorlardı, tam zamanında yerinde oluyorlardı. Öğretmenleri bunun başarının sırrı olduğunu söylemişlerdi, herşey planlara uygun, olması gerektiği gibi olmalıydı, bu ülke bunu başarmak için yüzyıllar boyu uğraşmıştı, bugün dünyaya hükmediyorlarsa, bunu doğru zamanda doğru yerde olmaya borçlular. Doğru zaman diye düşündü, şimdi benim için doğru zaman...

Odasına giderken kendine kahve aldı. Kapıya vardığında, ensesinde bir bakış hissedip dönüp baktı, kimse yoktu. Geceki sıkıntının tadını hissetti yeniden midesinde. Derin bir nefes alıp kapıyı açtı, her şey yerli yerindeydi ama içindeki ses yolunda gitmeyen birşeylerin olduğunu söylüyordu. Görünürde bir şey yoktu. Kendine öfkeleni, aptal gibi davrandığını düşündü, nefret edilmesi gereken orta halli hislerdi duydukları. Sokaktaki insanın gibi bir paranoya, düşman hep arkada... Sonra gördüğü rüya geldi aklına, basit bir kelime çağrışımı. Ama hayatı alt üst edecek bir çağrışım; hep arkadalar diyordu, ama ucunu gördüğü karanlıktan bu kez kaçtı, çünkü burası sığınaktı. Dünyanın en büyük araştırma komplekslerinden biri... Yerkürenin dört yanından gelen yetenekli bilim insanlarının her konuda çalışma yapabildikleri bir merkez, her dilden, her ırktan, her renkten insanlar. Dünyanın geleceğinin bir minyatürü, ortak idealler çerçevesinde birleşmiş insan topluluğu... Ve O, kökleri doğuda bir devşirme. Yüzyıllar önce atalarının yaptığı gibi, ama bu kez çok daha geniş bir coğrafyadan çok daha farklı amaçlarla toplanan genç insanlardan biriydi. Yıllar boyu, tüm aile geleceğe katkıda bulunması için çalışmış, bitmeyen

sınavlar, bitmeyen çalışmalardan sonra başarmışlardı. Başarılar azdı, geriye kalanlar ise, hep geride kalacak olanlardı. Ancak bir tek şans vardı, şansa bırakılamayacak kadar küçük bir şans. Küçük çocukları, yıllar boyu delicesine çalıştıran hayal, aileleri bütün servetleri uğruna akıtmaya zorlayan umut. Kenardan merkeze ulaşmak için tek yol. Çalış çalış çalış... Beynini hedefe kilitle. Başka hiç bir şey yok. Bilim, yeni diller, yeni bir düşünme sistemi, kültürel entegrasyon, başarmalısın... Sonra terkettiğin topraklar, hep geride kalacak olan topraklar, çorak, uçsuz bucaksız çöl, terkedilmiş, başka bir dünya gibi. Ama başka bir dünya yok. Bu dünyanın başka yüzleri var. Ya biri ya öteki. Bütünleşmek için birinden ötekine geçiş var, ikisinde de olmak bir yanılgı, yıllar boyu peşinde koşulan bir düş gibi. Derin bir iç çekiş, annesinin annesinden öğrendiği, ülkesinin bütün kadınlarının tarih boyunca birbirlerine aktardıkları gibi, 'zaman farklı artık, zaman böyle'...

Düşüncelerinden büyük harflerle sıyrıldı, farkında olmadan her sabahki gibi bilgisayarını açmıştı, ekranda beliren büyük harflerle seçilmiş yazıyı algıladı ama anlamadan baktı baktı... Sonra birden fırladı, aklını yitirmiş gibi... Yüzünü yıkarken duyduğu sinyal kendine gelmesini sağladı... Suyu fazla akıttınız, su fazla aktı dedi çok fazla... Sonra farketti ki ağlıyordu, yıllar boyu biriktirdiği yaşlar gözlerinden boşalıyor, fazla akan suya karışıyordu...

- II -

Kendine geldiğinde üzerine dikilmiş kaygılı bakışlar gördü.

- Ne oldu bana diye söylenerek kalkmaya yeltendiğinde, çalışma arkadaşı Dr. Ray Lem tarafından engellendi;
- Sakin ol dostum, şimdi kalkmamalısın, dinlen biraz...
- Ne oldu bana ?
- Bilmiyoruz dostum, seni yerde buldum. Tansiyonun düşmüş sanırım. Bu kadar çok çalışıp, düzensiz beslenirsen olacağı bu tabii. Öğlende yemeğe birlikte çıkıyoruz, artık seninle daha yakından ilgilenmeye karar verdim. Sen bize gereklisin dostum...

- Ray, Ray dinle beni tuhaf şeyler oluyor. Projeyle ilgili sanırım. Sabah bilgisayarımda bir not vardı, izlendiğimi hissediyorum. Ray garip şeyler oluyor anlıyor musun?

- Tamam, sakin ol. Çok gerginsin, önemli anlarda böyle şeyler hep olur, eğer buna bir önlem bulabilseydik dünya mükemmel bir yer olurdu değil mi ama... Şimdi sen biraz dinlen ben gidip senin bilgisayarına bakacağım.

Yüzünde belli etmek istemediği bir endişe gördü, kendisini ciddiye alacağından emin olduğu bu adama güvенеbileceğini biliyordu. O sırada revir doktoru ve araştırma bölümü sorumlusu içeriye girdiler.

Araştırma Bölümü Sorumlusu, dünyanın ileri gelen bilimadamlarından biriydi. Uluslararası bilim çevrelerinde saygıdeğer bir yeri olan, geniş bir ufka ve ilgi alanına sahip olan bu adam elemanlarını yoğun sınavlardan geçirerek seçerdi. Kendine özgü yöntemleri vardı. Alışageldik hiçbir şeyden hoşlanmazdı. Şimdi durmuş, hastaya büyük bir dikkatle bakıyordu.

- Evet, neler oluyor bana açıklar mısınız lütfen?

- Şey...Açıklaması biraz zor ama gayret edeyim... Birkaç gündür tuhaf hisler içindeydim, kendi kendime fazla stres altında olduğumu ve bu yüzden tuhaf davranışlar gösterebileceğimi telkin edip sakinleşmeye çalıştım. Ancak dün gece çok garip rüyalar gördüm, biliyorsunuz projedeki herkes gibi ben de başlangıçta bilinçaltı denetim uygulamasına girmiştim ve bu sayede dün geceye kadar bazı tatlı düşlerin dışında hiç rüya görmemişim ama, ama dün gece çok tuhaf kabuslar gördüm...

- Nasıl?

- Yani nasıl söylemeli, çıldırdığımı bu yüzden denetim mekanizmalarına karşı geldiğimi düşünmenizi istemem şu an çok norma...

- Tamam, eğer çıldırmamışsan bilirsin ki ben bir bilim-adamıyım ve kesinliği kanıtlanmayan hiç bir şeye inanmam, şimdi devam et...

- Kabuslardan çok net şeyler hatırlamıyorum ama, bazı görüntüler sürekli gözümün önüne geliyor, mor ceninler ama normal bir morluk değil, daha çok çürümüş gibi, yalnız gözleri açık, kocaman gözleri vardı, bir sürü cenin efendim bir sürü... Bir de garip bakışlı kadınlar bağıırıyordu, sesleri çıkmıyordu ama gözleri aynı ceninlerinki gibiydi, sanki; nasıl anlatsam bu çok tuhaf, ağızlarıyla değil gözleriyle bağıırıyordu anlıyor musunuz... Hatırladıklarım bunlar efendim yalnızca bunlar... sonra sabah kalktım kötüydüm... Evde fazla kalamayacağımı anladığımda buraya geldim, pek fazla kimse yoktu ortalıkta ama ben, nedense izlendiğimi hissettim. Sonra odama girdim, bilgisayarımı açtım ve ekranda bir yazı belirdi; YAPMA yazıyordu ekranda... sonra bir an aklım başımdan gitti sandım, tuvalete koştum gerisini hatırlamıyorum...

- Bu kadar mı?

- Evet efendim hepsi bu, ben, bana ne oldu bilmiyorum. Bu proje benim için çok önemli efendim, yanlış bir şey yapmak istemiyorum...

- Tamam, şimdi sakin ol, seni bir dizi testten geçireceğiz, sorunun sende olup olmadığını anlamak zorundayız.

- Efendim, Dr.Lem bilgisayarına bakacaktı.

- Dr. Lem baktınız mı?

- Hayır efendim şimdi gidip bakayım.

- Lütfen... Bu arada biz de sohbetimize devam edelim...

- Evet Bay Evren, proje ne aşamada, bana yeni birşeyler bulabildiniz mi bakalım...

- Şey kısmen efendim, dün ürün geliştirme bölümü ile görüştüm, projeye gönüllü bir kaç anne adayı bulmuşlar, onlar için bir test hazırlamak zorundayız. Bu testin içeriği üzerine biraz düşündüm, bu tabii benim uzmanlık alanım değil ama, projenin genel gidişatı ile paralel bir çalışma alanı olduğu için bunu da düşünmem gerektiğine inanmıyorum. Biliyorsunuz kadınları ayakta tutan temel güdü anneliktir, bunun iki devresi var sanıyorum, annelik öncesi ve annelik dönemi. Bu iki ayrı psikolojik dönemi iyi tahlil etmek gerekiyor; çünkü, annelik dönemi, ki hamilelikten başlayabiliriz bu devreyi, kadınları çok saldırgan yapıyor. Şimdi, Bonsai bileşimine ilerde doğabilecek bu saldırganlığı baştan engelleyebilecek bir bileşim koymak gerekir.

- Nasıl yani, annelik içgüdüsünü mü yok etmekten söz ediyorsun?

- Hayır, yani kısmen efendim. Yani kadınlar bu bebekleri

istiyor, bu da annelik içgüdüsünün bir parçası, bu ilk parça korunmalı, çünkü bu projenin temel nedeni bir içgüdü. Ama bu kadınların istediği sadece bebek efendim, yani büyük çocuklarla uğraşmak istemiyorlar, biliyorsunuz işte, dünya kötü ve çocuklar biraz büyüdüklerinde kötü oluyorlar, çoğu asi oluyor, asi olmasalar da dünya yeterince kalabalık ve herkesin tek çocuk hakkı var, şimdi kadınların çoğu gelecekte ne olacağı belirsiz bir yaratık için hayatlarını tehlikeye atmak istemiyorlar, onların tek istediği o lanet olası içgüdülerini tatmin etmek...

- Tamam bunları ben de biliyorum, ama bir süredir, bu içgüdü deyip durduğunuz, aslında bir tür hormonal salgı olduğunu bildiğimiz şeyi tamamen yok etmenin daha iyi bir yol olup olmadığını düşünüyorum... Neden böyle bir bileşim üzerinde çalışmamakta ısrar ettiğinizi de bana açıklar mısınız?

- Efendim ısrarım iki nedene dayanıyor, birincisi sizin de bildiğiniz gibi bu bileşim üzerine daha önce çalışıldı ve olumsuz sonuç verdi, yan etkileri çok fazla. Annelik içgüdü yok edilen kadınlar bütünüyle sistem dışı kaldılar. Çözümlemeyen bir biçimde depresif insanlara dönüştüler, çoğunluğu için böyle oldu, bir kaç tanesi ise ki bence asıl sorun burada, asi oldular. Şimdi her iki durumda da önemli problemler çıkıyor, bu içgüdü'nün yok edilmesi insanları mutlu etmeli, mutsuz değil. Ama bu en azından şimdilik mümkün değil gibi görünüyor. İkincisi, buna bağlı olarak, böyle bir yöntem, eski döneme özgüdür diye düşünüyorum, yani bundan 70-100 yıl önce insanlar doğaya karşı çıkabiliyorlardı, ama bugün ekolojik uyum çağındayız, doğal denge bozulmamalı duygular yok edilmemeli, biliyorsunuz. Hatta çağımız için ikinci romantizm dönemi denilebilir, eskinin ilkel romantizmi yerini bilinçli, bilimsel gelişmelere dayalı ve hiç bitmeyecek bir romantik çağa bıraktı. Bu yeni romantizm döneminin temel anahtarı bilinç efendim, yani bilimsel gelişmeler insanların dolayısıyla toplumun duygusal yaşamını düzenlemek için uygulanmalı. Bence Bonsai projesinin temel dayanağı bu etik arkaplan...

- Peki, annelik güdüsünün kısmen yok edilmesi dediğiniz de aynı olumsuzlukları doğurmayacak mı?

- Şu anda bu konu üzerinde çalışıyorum efendim, denekler hazır olduğunda deneylere başlayabiliriz. Ama benim kanaatim, bir şey yaratmak güdüsünün annelik içgüdüsünün temeli olduğu. Bir şey yaratmak kadın erkek herkes için temeldir değil mi? Ama yaratılan şey elden gidebilir. Bir ressam eserini beğenmezse onu yırtabilir, ya da bir filozof yıllar boyu oluşturduğu tezleri inancını kaybedebilir. Ama bir kadının böyle bir şansı yok ! O miniminnacık bir bebek istiyor, neşeli, komik bir bebek, birkaç yıl sonra o sevimli ufaklık gidiyor yerine bir canavar belirmeye başlıyor,buyrun bakalım. Şimdi bu yaratıcı eserini yok etme hakkına sahip de değildir. Onunla ne yapacak? Beğenmediği bir şey ortaya çıktığında kadının annelik güdüsünün devam etmesi ona sadece mutsuzluk getirir. Bizim görevimiz bu mutsuzluk olasılıklarını ortadan kaldırmak... Kadınlara istediklerini vereceğiz ve yanında bir şey daha; istemedikleri bir yaratığın ortaya çıkmasını engelleyeceğiz. Yani bir tür garanti belgesi... Düşünsenize efendim, minicik bir bebekleri olacak, o bebek çok yavaş büyüyecek ve belirli bir aşamada mesela yürümeye yeni başladığı dönemde kalacak, hep öyle kalacak, ne tatlı değil mi?

(Devamı gelecek sayıda...)